

EVELYN ELSAESSER

KONUŞ  
BENİMLE  
ANGEL

ROMAN

*"Bana ne kadar zaman veriyorsun?"  
"Elimde olsa, dünyadaki tüm zamanları sana verirdim."*

CARPE  
DIEM




*Yazar, bu romanını bilimsel literatürdeki adı Ölüme Yakın Dene-  
yim (Near Death Experience) olarak geçen çalışmalara ve bu kapsamda  
dünyanın pek çok ülkesinden farklı inanış ve kültürlere sahip, tıbbi  
açıdan ölümü gerçekleşmiş ve sonra yeniden hayata dönmüş olan  
kişilerin anlattıkları ortak ifadelere dayanarak kaleme almıştır.*

*Yazar, bu konuda yürüttüğü çalışmalarla Avrupa'nın önde gelen  
uzmanlarından biri olmuştur.*



*"Ölüm Son  
Değildir!"*





BİRİNCİ  
BÖLÜM



“Angel nerede?”

“Bilmiyorum.”

“Onsuz gidemem, mutlaka bulmalıyız onu.”

“Peki” dedi annem iç geçirerek, “Onu arayacağım, fakat hemen gitmemiz gerekiyor.”

Saat sabahın üçü. Bunun yanıltıcı bir işaret olması için dua ediyorum. Fakat ateşim çok yüksek. Bu kez paçayı kurtarmayacağımı kabul etmek zorundayım.

Annemin zoraki gülümseyişine rağmen çok endişeli olduğunu söyleyebilirim. Ben de öyleyim. Bir türlü alışamadık buna.

Benim küçük çantam her zaman hazırdır, bir de annemin içine sabun, diş fırçası ve çamaşırlarımı koyduğu bir çanta var.

Zorlukla giyiniyorum. Ateşim var, kendimi halsiz ve bitkin hissediyorum. Fakat annem öylesine iki ayağımı bir pabuca sokuyor ki bunları düşünemiyorum bile.

Masamın üzerinde, kitap yığınlarının arkasında bulunduğu Angel’ı bana veriyor ve alelacele arabaya biniyoruz.

Ben arka koltuğa oturuyorum. Annem bir yastık ve ince bir battaniye getiriyor.

Ateşim yükseldiğinde soğuk terlemeler yerini şiddetli bir titremeye bırakır. Bu gece de öyle.

Genellikle ateşim otuz dokuz derecenin üzerine çıkar ve düşürmek için çoğu kez zamanımız bile olmaz.

Otobanda hızla ilerliyoruz. Annem genelde dikkatli bir sürücüdür hatta hız limitine takıntılıdır da, ama geceleyin bu hastane yolculuklarında sanki bir yarış pilotuna dönüşüyor. Beni doktora mümkün olan en kısa zamanda yetiştirmek için hiçbir engel tanımıyor.

Hastaneye gelmemiz ortalama bir buçuk saat sürüyor ve ben birazcık dinlenmeye çalışıyorum. Çünkü beni orada neyin beklediğini biliyorum. Ama uyuyamıyorum. Geçtiğimiz yılı düşünüyorum ve bu kâbusun başlangıcı aklıma geliyor...



Her Şey geçen yıl yaz tatilinden hemen önce başladı. Tatili gerçekten dört gözle beklıyordum. nk birkaç haftadır Yunanistan'ın Zante Adası'na yapacağımız seyahate hazırlanıyorduk. Annemin bir arkadaŐı birkaç yıldır orada yaŐıyordu. Bize orayı öylesine heyecanlı anlatmıŐ, öylesine muhteŐem bir manzara çizmiŐti ki annemin bütün temmuz ayını orada geçirmek için babamı ikna etmesi fazla uzun sürmedi. Böylesine uzun bir seyahate daha önce hiç çıkma-mıŐtık. Babam, baŐlangıçta iÇi yüzünden bu fikre pek sıcak bakmamıŐtı ama annem konuşmaya baŐlar baŐlamaz her zamanki gibi pes etti.

Bu arada annem bana adanın bir broŐürünü gösterdi... Küçük beyaz evler... Gökyüzüyle birleŐen mavi deniz... O kadar güzeldi ki... Bir an önce oraya gitmek istiyordum.

Babam srf tahtası kiralayacak ve bana srf yapmayı ğretecekti. Ya da belki ben ona ğretecektim. nk hepimiz onun spor konusunda beceriksiz olduğunu biliyorduk.

Aradan drt gün daha geçmiŐti ve okulun bitmesine sadece üç hafta kalmıştı. Yorgundum ve üstelik sebepsiz yere sinirleniyordum. Dirseğim acıyordu. Fakat onu bir yere vurduğumu hatırlamıyordum.



O akşam babam işten geldiğinde, annemin ona bütün gün ne kadar sıkıntılı olduğumu ve olur olmaz şeylere öfkeli olduğumu söylediğini işittim.

Şikâyet eder gibi görünmüyordu, sadece olanı söylüyordu. Bir süredir eski iştahım kalmamıştı. Annem ve babam benim tıpkı bir kuş kadar az yediğimi söylüyorlardı. Bense bunun aptalca bir benzetme olduğunu düşünüyordum. Fakat kilo kaybettiğim için beyaz kot pantolonumun iyice bol geldiği de bir gerçektir.

Ertesi gün ara ara sağ koluma ağrılar girdi. Çok yorgun olduğum o akşam, her zamanki gibi biraz daha televizyon izlemek için ısrar etmedim bile. Annem, “Hadi tatlım, uyku vakti!” dediğinde gidip yattım ve hemen uykuya daldım.

Okulun son iki haftasında çok üzgündüm. Özellikle perşembe günü... Çünkü en iyi arkadaşım Nicole ile tartışmıştık. Tartışma, sebepsiz yere başlamıştı. Çabucak sinirlenivermiştim. Eve geldiğimde ağlıyordum. Çünkü Nicole barışmaya bile çalışmadan beni orada yüzüstü bırakıp gitmişti ve üstelik kolum hâlâ çok ağrıyordu. Olmadık şeyler yüzünden sinirleniyor ve gözyaşlarına boğuluyordum.

“Gerçekten senin bir tatile ihtiyacın var canım” dedi annem yumuşak bir sesle, “Bu ayı da atlatalım, doğru Yunanistan’a gideceğiz.”

Bu tatili ben de dört gözle bekliyordum. Fakat bu ağrılı kolumla nasıl sörf yapacaktım? Dahası bacağımda sebebi bilinmeyen bir sürü çürük vardı. Bu çürüklerin, gece sağa sola dönerken oluştuğunu sanıyordum. Kolumdaki ağrı sağ dirseğime vuruyordu.

Hafta geçmek bilmiyordu ve okula isteksiz gidiyordum. Bu olanları anlayamıyordum. Daha önce bana hiç böyle şeyler olmamıştı. Öğretmenim de, gerçekten çok solgun görüdüğümü söyleyip beni bir kat daha endişelendirdi.

Nicole'le barışmıştım. Fakat bu sefer de David'e sinirlenmiştim. Beni hayal kırıklığına uğratmıştı. Sınıftaki diğer erkekler gibi aptalca davranmaya başlamıştı. Ben de bunu ona söyledim. "Bu doğru değil!" dedi, "Ben her zamanki gibiyim, değişen sensin. Hep sinirlisin."

Bilmiyorum, belki de haklıydı. Dirseğim hâlâ çok acıyordu ve gitmemize sadece bir hafta sonu kalmıştı.

Bu bir hafta boyunca okulda video seyredip oyun oynayacağımızı biliyordum çünkü yaz tatilinden önceki hafta hiç ders yapmazdık. Bu benim için büyük bir şanstı. Çünkü derslerde öğretmenin anlattıklarına konsantre olamıyordum. Özellikle de matematik dersinde... Kendimi hiç bu kadar yorgun hissetmemiştim.

Bir sabah anneme tekrar kolumun ağrıdığını söyledim. "Hangisi?" diye sorduğunda "Sol kolum" diye cevap verdim. "En son kolum ağrıyor dediğinde, sağ kolum demiştin" dedi biraz somurtkan. Çünkü bu sızlanışlarımı yeterince dinlemişti. Sonra bunun psikolojik sebeplerden kaynaklanabileceğini söyleyerek konuyu geçiştirdi.

Son iki haftadır hiçbir şey eskisi gibi değildi. Bana neler oluyordu böyle?

Ertesi gün pazardı ve ben öğlene kadar uyudum. Annem de uyandırmamıştı beni ama nihayet uyanıp oturma odasına geldiğimde onun endişeli olduğunu gördüm. Çünkü normalde hafta sonları ilk uyanan ben olurum.

"Nasılsın?" diye sordu babam, "Solgun görünüyorsun."  
"Ayak bileğim ağrıyor" dedim.

Annem babama dönüp, "Dün sol koluydu" dedi, "Sanırım ergenlik yüzünden. Kemiklerindeki ağrılar, yorgunluğun ve solgunluğun büyüme çağında olmandan kaynaklanıyor olabilir. Ama çok az yiyorsun, ne kadar kilo kaybettiğini merak ediyorum. Bu akşam yatmadan önce lütfen tartıl."



“Gelecek haftaya kadar güçlenmelisin prenses” dedi babam, “Özellikle de bana sörf yapmayı öğretmek istiyorsan.”

Birden neşem yerine gelmişti. Doğruydu, haftaya Yunanistan’a, güneşe, denize ve sörf yapmaya gidiyorduk. Keşke o anda orada olabilsem diye düşündüm.

Ertesi gün annemle alışverişe gitmiştik, çok yorulmuş-tum ve kalçam ağrımaya başladığı için bütün gün eğilerek iki büklüm gezdim. Annem iyice kızmaya başlamıştı bana. Onu daha önce hiç böyle görmemiştim.

Akşam eve döndüğümüzde ağrım dinmişti, ben de eğilmeyi bıraktım. Annem sinirli bir şekilde, “Bütün gün iki büklüm gezdin durdun, şimdi ise bir şeyin yok. Oyun mu oynuyorsun bizimle, neler oluyor?” diye söylendi. Neler oluyordu bana gerçekten, bunu ben de anlamıyordum.

İki gün sonra annem, aile doktorumuz olan Doktor Jordan’dan randevu aldı. Doktor Jordan her zamanki gibi benimle çok ilgilendi. Annemin benim küçük ağrılarima ve acılarıma pek aldırmadığını görebiliyordum. Beni bir şeyimin olmadığına inandırması ve böylece şikâyet etmeyi kesmem için Doktor Jordan’dan bu randevuyu aldığını da biliyordum. Doktora şikâyetlerimi anlattım. “Gel bakalım, tıpkı arabaların testten geçtiği gibi seni de bir muayeneden geçirelim” dedi, kocaman bir gülümsemeyle.

Beni muayene ettikten sonra “Solgun görüdüğün doğru” dedi, “İhtiyacın olan şey, güzel bir tatil.”

İyi vakit geçirmemi, biraz eğlenmemi ve yapacak daha iyi bir şeyim yoksa da dinlenmemi tavsiye etti. Ardından anneme dönüp, “Eğer bir ay sonra, yani Yunanistan’dan döndüğünüzde durum aynı olursa birkaç test yaparız, fakat şimdilik bence bırakalım da tatilin tadını çıkarırsın. Döndüğünüzde eskisi kadar dinç ve neşeli olacağından eminim.”



Cumartesi sabahı Yunanistan'a vardık. Çok tuhaf üç hafta geçirmiştik. Korkunçtu gerçekten. Alışık olmadığım ağrılar ve anlam veremediğim bir ruh hali yaşamıştım. Yeniden çabucak kendime gelmeyi ve o sinir bozucu, kafa karıştırıcı günleri geride bırakmayı ümit ediyordum.

Ada gerçekten muhteşemdi. Devasa bir otelde kalıyorduk. Çok da güzeldi. Sadece bana ait, denize nazır balkonu bulunan şahane bir odam vardı. Fakat tüm bunlara rağmen, durumumda en ufak bir düzelme yoktu.

Kendimi öylesine yorgun hissediyordum ki babam teklif ettiği halde sörf kayağı kiralamak istemedim. Ve o sabah hayatımda ilk kez burnum kanadı. Önce biraz korktum ama kanamam kısa zamanda durdu.

Annem, bir iki dakika güneşte oturmamı önerdi. Böyle solgun görünmemi istemiyordu. Akşam ise ayağım o kadar ağrıyordu ki yemek salonuna inerken babama dayanmak zorunda kaldım. Açlık hissetmiyordum ve yemekler çok leziz görünmesine rağmen pek bir şey yemedim.

Annem ve babam endişeliydiler. Hayalini kurduğumuz yere gelmiştik ama hiçbirimiz tatilin tadını çıkaramıyorduk.

Tüm pazar günümü, bir şemsiyenin altında uzanarak geçirdim.

Babam bir sörf kayağı kiralamıştı ve kendince gösteri yapmaya çalışıyordu. Sadece birkaç saniye ayakta durmayı başarıyor, ancak her defasında gümbürtüyle suya düşüyordu.

Farkındaydım, aslında beni eğlendirmek ve dikkatimi bu tuhaf durumundan çekip kendine yönlendirmek için palyaçoluk yapıyordu.

Oysa benim ilgisizliğim bilinçli değildi. Öylesine yorgun ve üzgündüm ki eskisi gibi ayağa kalkıp babama koşacak dermanı bulamıyordum kendimde.

Korkuyordum. Bana neler olmuştu böyle?

Ertesi gün, babam bizi Yunanistan'a getiren seyahat firması ve havayolu şirketi ile telefonda uzun süre konuştu. "Acil bir durum var" diye tekrar edip durdu. Sert bir ses tonuyla "Maliyeti ne olursa olsun, bu gece kesinlikle bize üç kişilik yer bulmak zorundasınız" dedi. Sesi sabırsızlıktan titriyordu. Normalde babam çok kibar biridir. Ancak uçak tamamen doluydu. Dolayısıyla eve dönmek için ertesi sabahı beklemek zorundaydık.

Bir ay sürmesi beklenen tatilimiz henüz ilk haftasında sona erecekti. Babamın yatağına uzanmıştım. Ağrılarımın yeniden başlayacağı korkusuyla hareketsiz kalmaya çalışıyordum. Başımı çevirmeye, konuşmaya, hatta nefes alıp vermeye bile cesaret edemiyordum.

Az sonra lavaboya yaslanmış, elimi yıkarken burnumdan bir şeylerin aktığını hissettim. Bir saniye bile geçmeden lavabonun tamamen kırmızıya boyandığını gördüm.

Burnumdan gelen kan, musluktan akan suyla birleşerek lavobodan aşağıya dökülüyordu. Öylesine korkmuştum ki âdeta donakalmıştım.

Burun deliklerimin ikisinden de sürekli bir şekilde kan akmaktaydı. Kanımın bu kadar kırmızı olduğunu hiç tahmin edemezdim.

Musluğu kapattım. Fakat bu sefer daha kötü oldu, lavabonun tamamı kanımla dolmuştu. Onu incelten ve silip götüren su gelmez olunca sanki akıp gidenden daha çok kan gelmeye başlamıştı. İyice panikledim ve “Anne, baba! Hemen buraya gelin. Kanamam var!” diye bağırdım.

Yatak odaları yan tarafta olduğu halde, sesimi duymadılar. Havlu almak için lavabodan uzaklaştım. O zaman da kan yerlere akmaya başladı ve açık sarı halıda kırmızı bir şerit oluştu. Bir havlu kapıp sert bir şekilde burnumun üzerine bastırdım. Ardından annemlerin odasına koştum. Durumu onlara göstermek için havluyu yüzümden çektim. Konuşamıyordum. Dudaklarımdan aşağıya doğru, tişörtümün üzerine ve halıya aralıksız kan damlıyordu. Kan iki burun deliğimden birden geldiği için ağzımla nefes alıyordum. Öylesine korkmuştum ki göğsüm inip kalkıyordu.

Annem beni o halde görür görmez sapsarı kesilmişti. Hemen banyoya koştu. Babam ise sadece bana bakıyordu. Öylece donup kalmıştı sanki. Sadece bakıyordu. Gözlerindeki şaşkınlığı, anlamsız bakışları ve panikleme göreviliyordum. Annem, soğuk suya batırılmış bir havluyla geldi ve havluyu boynumun üzerine yerleştirdi. Aynı zamanda sağ elimi tutarak başparmak ve işaret parmağıyla burnumu sıkmamı söyledi. “Bastır, sıkıca bastır!” dedi. Emredici tavrından ve ses tonundaki sertlikten, ne kadar korktuğunu anlayabiliyordum.

Yatağın üzerine uzandım ve burnumun üzerindeki baskıyı birazcık hafifletmek istedim. Birkaç saniye içinde, tüm kıyafetlerim tamamen kana bulanmıştı. Hemen burnumu sıktım yeniden. Elimden geldiğince bastırdım.

Bu sefer de boğazımdan aşağıya bir şeylerin aktığını hissettim. Sıcak bir sıvıyı yutuyordum. İğrençti...

Öksürmeye başladım ve bu arada elimi burnumdan çekmek zorunda kaldım. Bir anda her taraf, üstüm başım, yatak, her yer kana bulandı. İçimi çekiyor ve annemin elini sıkıca tutuyordum. Çok korkmuştum. Annem de titriyordu. Elinde tuttuğu ıslak havluyula anlımı sildi. Rahat nefes alabilmek için burnumu kendi haline bıraktım. Çünkü boğulacak gibi hissediyordum. Tabii ki bu bir hataydı ve burnumdan yeniden kan akmaya başladı. Avuçlarım kanla doldu. Annem hemen burnumu sertçe sıktı. Diğer kolunu boynuma doladı ve beni kendine doğru öylesine sevgiyle çekti ki gözlerimden yaşlar gelmeye başladı. Babama seslenerek, “Resepsiyona git ve biraz pamuk iste” dedi, “Burnuna tıkaayıp kanı durduralım.”

Babam hızla koştu. Her tarafı kanlar içinde kalmış ve beklenmedik bir şekilde başıma gelen bu olay karşısında dehşete kapılmış bir durumda, soluk soluğa, ağzımdan nefes almaya çalışıyordum.

Artık anlamıştım ki hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı. Biliyordum ki bundan sonra hep bu korkuyla yaşayacaktım. Bir gün bütün kanım akıverecek ve ölüm mutlaka gelip beni bulacaktı.

Vücudumuzda kaç litre kan vardı? Kendi kendime “Sanırım durmazsa öleceğim” dedim. Aktıkça akıyordu, nasıl durduracaktık onu? Annemin elini öyle sıktım ki kendi elim acıdı. Konuşamıyordum, çünkü sürekli kan yutuyordum. Babam da henüz gelmemişti. Çok halsiz düşmüştüm. Tuhaf belki ama anneme sınıksı sarıldığım için kendimi aynı zamanda iyi hissediyordum. Yavaşça gecenin içine doğru çekiliyormuşum gibi bir duyguya kapılmıştım. Görebildiğim alanın etrafında siyah bir çerçeve vardı.

Büyük bir huzur doldu içime; gözlerimi kapatmayı, kendimi kadife yumuşağındaki geceye teslim etmeyi diledim. Bayılmak üzereydim.

O an orda, annemin de varlığıyla duyduğum büyük huzurun ortasında ölmüş olsaydım, sanıyorum buna itiraz etmezdim...

Fakat babam elinde pamukla çıkageldiğinde, tüm panik ortamıyla hayat yeniden başladı. Annemle babam, pamuğu yerleştirebilmek için burnumu serbest bırakmamı istediler.

Tekrar oluk oluk kan akışını görme korkusundan dolayı buna karşı çıktım. Zorla ellerimi tutup burun deliklerime pamuk yerleştirdiler. Gözlerim yeniden kararmaya başladı. “Uzun zamandır kan kaybediyor” dedi annem. O kadar takatsiz hissetim ki kendimi âdeta bu hayatı istemiyordum artık. Yumuşak, çekici ve tehlikeli bir sesle bir yerlere çağırıyordum...

Burun deliklerime sokulan pamuk parçaları, kanamayı durdurmuştu. Ne hareket etmeye ne de konuşmaya cesaretim vardı. Kanamanın yeniden başlaması düşüncesine bile tahammülüm kalmamıştı. Hiç anneme bu kadar ihtiyaç duymamıştım, hiç bu kadar korkmamış ve ölüme hiç bu kadar yaklaşmamıştım.

O bir saat içinde, hayata nasıl pamuk ipliğiyle bağlı olduğumu, kanımın vücudumdan nasıl kısa bir sürede boşalabileceğini ve kolayca ölebileceğimi anlamış oldum. Ve gördüm ki her şeyi bildiklerini düşündüğüm ve çok güçlü insanlar olarak gördüğüm anne ve babamın beni ölüme götürebilecek bu durum karşısında ellerinden hiçbir şey gelmemişti.

Kanamam birkaç saat önce durmuştu. Burun deliklerimi kapatan pamukların oradan çıkarılmasına karşı çıkıyordum.

Hâlâ ağızımdan nefes alıp veriyor ve boğulacak gibi hissediyordum kendimi. Dudaklarım kupkuruydu. Çok susamıştım.

Zaman zaman pıhtılaşmış kan yutuyordum. İğrenç bir şeydi bu. Fakat kanamanın tekrar başlamasından o kadar korkuyordum ki boğazımı temizlemeye, konuşmaya, yatak üzerinde oturmaya, burnumdaki pamuğu çıkarmaya cesaret edemiyordum. Ve tabii ki burnumdan nefes almayı göze alamıyordum.

Biliyordum ki o gün benim hayatımda yeni bir dönüm noktasıydı. Geri dönüşü olmayan keskin bir dönemeç... Korkuyu, ölüm korkusunu tatmıştım o gün ilk kez...

Havaalanının yolcu salonunda, uçağımızın anons edilmesini beklerken, babama, havanın çok sıcak olduğunu söyledim.

“Uçakta daha iyi olacaksın, orada havalandırma var” dedi.

Fakat uçağın içi daha da sıcaktı. Terliyordum, saçlarım sıırılsıklamdı. Babam elini alnıma koydu. Parmaklarının gerginleştğini hissediyordum.

“Çok ateşin var tatlım, yanıyorsun” dedi boğuk bir sesle.

Pencere tarafına oturmuştu, ama gözlerim kapalıydı. Genellikle aşağıdaki manzarayı seyretmeye ve pamuk gibi bulutlara dokunmak istercesine hayranlıkla bakmaya bayılırdım. Oysa bu sefer çok hastaydım ve canım hiçbir şey görmek istemiyordu.

Yunanistan’da yaşadığım olay karşısında gerçekten çok korkmuştum. Ama orada yaşadıklarımın ileride yaşayacaklarımın yanında aslında hiçbir şey olmadığını o an nereden bilebilirdim ki..?





Havaalanından doğruca Doktor Jordan'ın muayenehanesine gittik. Babam, geleceğimizi haber vermişti. Bu yüzden o da bizi bekliyormuş. Salı günü öğlen saatleriydi.

Doktorun endişeli olduğu yüzünden okunuyordu. Bana öyle bir baktı ki âdeta ürperdim. Bu sefer dinlenme ihtiyacı veya eğlenceli şeylerin yapılması gerektiği gündeme gelmedi. Doktor hemen detaylı tıbbi testlerin yapılmasını istedi ve belirtilerin gerçek sebeplerinin bulunması için tam bir muayenenin gerekliliğinden söz etti. Gülümseyerek “Hastanede sana iyi bakarlar, oradaki herkes çok kibardır” dedi, “Hemen gitseniz iyi olacak.”

Doktorun bu aceleciliğine üzülen annem, “Eve gitmeden mi?” diye sordu. Doktor “Bence en iyisi bu” dedi sakın bir ses tonuyla.

Hastane epeyce uzaktı ve çok büyük bir yerdi. “İşte üniversite hastanesi” dedi babam. Sanki bununla beni teselli edecekti. Nihayet vardık hastaneye. Yol hiç bitmeyecekmiş gibi geldi bana. Doktor Jordan bizim gideceğimizi önceden haber vermişti. Gider gitmez hemşire bizi karşıladı ve beni garip bir odaya aldı. Kilomu ve boyumu ölçtükten sonra buruşuk çarşafın olduğu bir yatağa yatırdı.